

Kósáné Kovács Magda a Vatikánról

SAJTÓVISSZHANG

Political Capital

2004-04-23 15:00

Háttér

Kósáné Kovács Magda, az MSZP európai parlamenti listájának képviselőjelöltje a Hetek 2004. március 12-i számában adott nyilatkozata éles vitát indított a magyar közéletben. A nyilatkozatban a szocialista politikus azt állította, hogy „rendkívül erős a törekvés arra, hogy az egységes Európa egy intézményesült keresztény egyház befolyása alá kerüljön”. Majd ezt az állítást részletezve kifejtette véleményét, miszerint „a Vatikán Brüsszel hivatalain, plenáris és bizottsági ülésein keresztül Prodistul és Strasbourgostul egész Európát le akarja nyúlni, és be akarja kebelezeni – méghozzá elképesztő gyorsasággal és agresszivitással”. Kósáné szerint „rövid időn belül a katolikus ünnepek szimbólumrendszere, szellemisége fogja meghatározni Európa laikus ünnepeit is”.

A nyilatkozatot a Magyar Katolikus Egyház elítélte, és Vatikán-ellenesnek nevezte. A Fidesz felszólította az MSZP-t, hogy vegye le európai választási listájáról Kósáné Kovács Magdát, az MDF pedig elfogadhatatlannak nevezte Kósáné kijelentéseit, és bocsnatkérésre szólította fel a szocialista képviselőt. Szili Katalin nyíltan, Horn Gyula burkoltan elhatárolta magát Kósáné véleményétől. Szili kritikáját pontosította: szerinte az MSZP-ben nincs olyan testületi döntés, amely Kósáné véleményét alátámasztaná. Az MSZP két meghatározó politikusa, Kovács László pártelnök és Tóbiás József pártigazgató viszont kiálltak Kósáné mellett, és elvetették az ellenzéki pártok és sajtó által megfogalmazott egyházellenesség vádját. Tóbiás József Kósáné megállapításait intelligens elemzésnek vélte, és elutasította a politikusasszony

EP-listáról való levételét. Kósáné némi önkritikát gyakorolt április 7-én, amikor azt mondta: „túl erősen” fogalmazta meg a szerinte helyesen megalapozott véleményét, ám a „Fidesz műbalhéjának” nevezte az ellene indított támadást. Állításait nem vonta vissza, sőt lényegében megismételte, amikor kijelentette: a Vatikán egyértelmű törekvést mutat arra, hogy az Európai Uniót politikai befolyása alá vonja.

Kósáné Kovács Magdát támogató vélemények:

Pedig Kósáné nem tett mást, minthogy kimondta a laikus Európa híveinek mainstream gondolatát a Vatikán és a katolikus egyház nyomulásáról. Az MSZP-nek, mint laikus és a magát vallás- és lelkiismereti szabadság hívének tartó pártnak kötelessége is volt megvédeni Kósánét, főként azután, hogy már az EP-lista összeállításakor is sikerült megsérteniük a politikusnőt. Különös pikantériája a történetnek, hogy a jobboldal Kósáné ellen indított dühödt támadásai közben a pápa kitünteti Orbán Viktort a millenniumi ünnepekért. Kósánénak egyébként szintén van nemzetközi elismerése: 1999-ben a Francia Köztársaság – amúgy jobboldali – elnöke a Nemzeti Érdemrend lovagi fokozatával tüntette ki.
(Besenyei Zsolt: A nap embere, Népszava, 2004. április 7.)

Ma Magyarországon az emberek nem érzékelik, hogy aki azt követeli: el a kezekkel

az egyházaktól, és el a kezekkel az államtól, az államot és az egyházat szét kell választani, és ezen a falon ne legyen átjárás, az nem az egyházakat bántja, és különösen nem a vallásos embereket, hanem őket védi. Ha összefolyik az egyházi és a világi állami politika, akkor bármi megtörténhet. Az egyházi politika átideologizálhatja az államot, és fordítva, előfordulhat, hogy az állam jogot formál arra, hogy gondolatrendőrség módján beleavatkozzon az emberek vallási életébe. („Nem támadtam meg senkit” – interjú Kósáné Kovács Magdával, Magyar Narancs, 2004. április 15.)

A Vatikán szüntelenül arra törekszik, hogy ellenőrizze a világi hatalmat. Most, hogy létrejön az Európai Unió, ez a küzdelem uniós, sőt globális méretűvé nő: ez mindenki számára nyilvánvaló, aki a fölvilágosodás alapján áll, aki ellenzi a trón és oltár összefonódását, és azt akarja, hogy Európa laikus maradjon. Kósáné Kovács Magda a klerikális erők, de főleg a Vatikán hatalmi törekvése ellen emelt szót, és nem a vallás ellen, nem a hit, a hívő emberek, az egyházak társadalmi szolgálatait ellen. Vagyis a názáreti Jézus tanításai szellemében beszélt. (Kertész Ákos: Az egyház döglött oroszlán?, Népszava, 2004. április 16.)

A Vatikán mindenestre lobbizik, ami teljességgel legitim üzletág. Csakhogy a pápai államnak nem az a baja, hogy Kósánét nem tudja szövetségesnek megnyerni, hanem az, hogy a katolikus franciákat nem. Utóbbiak történetesen egyáltalán nem a muzulmánok pártfogói (mint ahogyan Kósáné se), hanem a világiasságé. A nagy forradalom óta a franciák semmilyen politikába nem engedik beszüremelni a vallást, s számukra ez, elnézés: hit kérdése. Európa sorsa nem dőlhet el szavakon. Vagy ha igen, akkor legyen: szerepeljen a szövegben a keresztény örökség is, meg a modern európai államiság laikus/szekuláris jellege is. Kósánét meg hagyják békén. (Aczél Endre: Európa és a jóisten, Népszabadság, 2004. április 19.)

Kósáné Kovács Magdát kritizáló vélemények:

Én ugyan szívből remélem és mindent meg is fogok tenni azért, hogy [Kósáné] rémálma valóra váljék, és Magyarország valóban egy keresztény Európa valóban keresztény tagja legyen, de attól tartok, addig még eltelik egy kis idő. Kósánében már megszólal a vészcsengő, mert „az egyházak intézményként együtt fognak majd működni a politikai intézményrendszerekkel”. Kósáné multikulturális és laikus Európát szeretne, én viszont – sokadmagammal együtt – egy nemzeti kultúrákból összeálló, egységes, keresztény Európát szeretnék, olyat, amilyenhez Szent István csatlakozott, olyat, amelyet őseink életük árán is védtek a török és a szovjet barbárok ellen. A tét valóban óriási, nincs köztes megoldás: vagy Kósáné érzi majd jól magát az EU-ban – vagy én. (Szentmihályi Szabó Péter: Jó zsebekben az ország, Magyar Demokrata, 2004. március 25.)

Nyilatkozott még más szocialista kapitális butaságot is, de ennyi bőven elegendő, hogy elborzadjunk és kétségbeessünk. Ám Kósáné fóbiái nyomán déja vu-érzésünk támad. Valaha, nem is oly rég, pontosan kioktatták a felvilágosulatlan népet; a Vatikán nem hadosztályokkal hódít, hanem ötödik hadoszlopokkal, mert így tudja félrevezetni a gyanútlan tömeget. A szociáldemokrata máz alól folyton kivillan a bolsevik alapanyag. (Ugró Miklós: Fekete reakció, Magyar Nemzet, 2004. március 30.)

Régen hallottunk bornírtabb marhaságot. (Hál' istennek, Kósánét is.) Valami feltűnési viselkedésséget érzek a nagyasszony emelkedett szózata mögött. Mintha valami szándékos marhaság kinyilatkoztatásával vissza akarna térni a politikai elfekvőből. Kell egy eszement (és végtelenül szemérmetlen) mondat, aminek egyetlen szerepe, hogy felhívja a figyelmet arra, akinek valójában már lejárt a jegye. Hátha valaki odafigyel rá.

(Pilhál György: Óh, Magdaléna!, Magyar Nemzet, 2004. március 31.)

A Kósáné-féle sajtótájékoztató sokkal inkább hasonlított a gyűlölethalandzsa félórájához, mint egy komoly, európai szintű politikai megnyilatkozásaihoz. Hogy Kósáné tombol, azt még valahogy el lehet viselni. Istenem. Amikor egy ateista megmutatja igazi arcát, az az igazi, kőkemény szocialista realizmus, nem **Eörsi István** pápa-cápa ökörködése. A Hetekben elpötytyintett duma, miszerint a Vatikán erőszakosan „le akarja nyúlni” egész Európát, nem más, mint üzenet a magyar választók ateista tömbjének. Ez nem véletlen elszólás, ezt Kósáné tervezett üzenetnek szánta. Elsősorban az istentagadóknak, másodsorban a Hit Gyülekezetének: Itt vagyunk, fiúk, utáljuk együtt a katolikusokat, gyertek velünk, szavazzatok a szocikra. Elő az imakommandókkal!

(Seszták Ágnes: A szocreál Kósáné, Magyar Nemzet, 2004. április 8.)

Egészében véve is éppen az ellenkezője igaz annak, amit Kósáné állít, elég csak a valamikor vallási ünnepnek számító karácsony elvilágiasodására gondolni. Kósáné mondatait legfeljebb az MSZP pártigazgatója, Tóbiás József képes „intelligens elemzésnek” nevezni, én legalábbis nemigen látom magam előtt, amint néhány év múlva ministránsgyerekek tízezrei lyuggatják október 23-ára az állami zászlókat.

(Sztankóczy András: Meneküljünk, jön a Vatikán!, Magyar Hírlap, 2004. április 8.)

Aki így veszi a szájára a Vatikánt, ahogyan a kivételes női hölgy, annak nem az Európai Parlament felé kellene vennie az irányt. Azt is mondhatnám: kedves Magda, az ön jegye lejárt. Vége. Game over. Magda azonban még mindig beszél, terjeszti a werberi hazugságot, a Vatikánnak címez, egyházi magasságokba teszi magát, talán egyházi méltóságot is adományoz magának. Ő a Boldogasszony, tessék csókolni a lába nyomát... Tessék már leállni, Magdi néni, mert nem mindenki bírja itt kacagás nélkül a napközis óvodában.

(Pilhál György: Kósáné mérges, Magyar Nemzet, 2004. április 9.)

Kósáné Kovács Magda 2004 tavaszán súlyos vádat emelt a katolikus kereszténység ellen. Igen, nem egyszerűen elmarasztaló pletykát gágogott világgá, hanem nyilvános vádat emelt – az Európai Parlament hivatalos megfigyelőjeként. Szelet vetett, vihart aratott. Most már neki magának is, és küldötté választó pártjának, a Magyar Szocialista Pártnak is viselnie kell a felelősséget. Hogy a katolikus kereszténység egyházi képviselője, a Vatikán lenyúlná és bekebelezné Európát? Ez a hagymázás rémlátomás természetesen alaptalan és képtelen. Csak hát nagyon is alkalmas a rombolásra ott, ahol másfajta rontó erőket támogat. Ebben az esetben Kósáné Kovács Magda, magyarországi parlamenti képviselő és európai parlamenti megfigyelő a Hit Gyülekezete lapjában vállalta a nyilvános vádaskodást. A vád így a Hit Gyülekezete törekvéseit, érdekeit, hadállásait erősíti. (Székelyhidi Ágoston: A siker erőszakos szemfényvesztői, Magyar Nemzet, 2004. április 13.)

Kósáné Kovács Magda, az MSZP európai választási listájának meghatározó arca, most jól hangzó és félelmetes érvet adott a hónapok óta ajzott vallásellenes előítéleteket vallók szájába. Interjújában használt szavai alkalmasak egy vallási közösség elleni gyűlöletkeltésre. Az értelmiségi képviselőjelölt alantas és intoleráns ösztönöket ingerel.

(Horkay Hörcher Ferenc: Szélsőbalos támadás, Heti Válasz, 2004. április 15.)

A Hit Gyülekezete lapja persze, ahol a Kósáné-féle interjú megjelent, utólag azt írta, „érzékeny pontra tapintott”, ám valójában fordított a dolog: a keresztény Magyarország tapintott Kósáné érzékeny pontjára, amikor nem hagyta szó nélkül az egyházellenes maszlagokat, melyek nemcsak durvák és ízléstelenek, hanem hatalmi helyzetből kimondva kifejezetten fenyegetőek is.

(Szentmihályi Szabó Péter: Kósáné csapatai harcban állnak, Magyar Demokrata, 2004. április 15.)

Tartalmi tekintetben az interjúnak három súlyos és sértő állítása volt. Először is: a Vatikán valamiféle monopóliumra tör, és Európa sokszínűségét kívánja megszüntetni. Ennek az ellentéte az igaz, hiszen a II. Vatikáni zsinat a Szentírásnak és a hagyománynak megfelelően hitet tett a teljes lelkiismereti szabadság és a plurális társadalom mellett. A Szentszék törekvése logikus, hogy miután létrejön egy uniós struktúra – amelyik mintegy átveszi a tagállamok bizonyos funkcióinak egy releváns részét –, vele is legyen az államokhoz hasonló kapcsolata. Súlyos tévedés ebben valamiféle „lenyúlást” látni. Különböző is az uniós képviselő intézményesen épít a lobbizásra. Ha ezt megteheti a tejtermelőktől kezdve a kutyatenyésztőkig bárki, akkor az egyházakat miért kellene ebből eleve kitiltani? Abszurd az az állítás is, hogy a Vatikán a laikus ünnepeket el akarja venni, és vallási ünnepeket kíván a helyére állítani Európa-szerte. Kósáné augusztus 20-át hozza fel példának. Magyarországon augusztus 20-a mindig is az államalapítás és Szent István ünnepe volt, csak a kommunista rendszer legsötétebb időszakában találták ki, hogy a Rákosi-féle „Alkotmány” és az új kenyér ünnepe legyen. Európai vonatkozásban szintén nem értem, hogy mire gondol Kósáné. A nemzetközi nőnapot biztos nem akarja a katolikus egyház „lenyúlni”.

(„A Vatikán különleges kapcsolata” – interjú Semjén Zsolttal, Hetek, április 16.)

Kósáné ekkor megvilágosodott, felébredt benne az alvó mozgalmár, s már nyúlt is a telefonhoz, hogy felhívja a pártjával egyre bensőségebb viszonyt ápoló üzleti vállalkozást, a Lélekparban utazó Hit Gyülekezetét. „Nyilatkozni akarok lapjokban, a Hetekben a Vatikán ellen” – reccsenthetett bele funkcionáriusi hangon a kagylóba. – „A Vatikán le akarja nyúlni az egész Európát, és be akarja kebelezni. Méghozzá elképesztő gyorsasággal és agresszivitással. Elvtársak, éberség! A Tilos Rádió jó volt, de kevés. Barangó fontos lépést tett meg, de itt nem lehet megállni. Majd én megmutatom, hogyan kell fellépni a csuhásokkal szemben.” És lépett. Fel, egyre feljebb. Az ámulattól sokkot kapott szerkesztők csak néztek utána... Kósáné akciójából is kitűnik, hogy a magyar baloldal a rendszerváltás után sem tud napirendre térni a történelmi egyházak létezésére felett. (Horváth Béla: Kósáné odacsapott a klerikális reakciónak, Magyar Nemzet, 2004. április 22.)

Kósáné Kovács Magdát egyaránt támogató és kritizáló vélemények:

Az épületes Szili-Kósáné duellum – ha kicsiben is – valójában azt a maszatolást, eszmei, politikai félelmet tükrözi, ami a legjelentősebb magyar baloldali párt egyházpolitikájának végiggondolatlanságaiból következik. E tizenöt éves zűrzavar okozza, hogy az MSZP ezzel kapcsolatban szinte nem tud olyat mondani, amibe ne kötne bele azonnal valaki, vagy ami miatt látványosan ne sértődnének meg valahol. E kiborulások egy része csupán műbalhé, jól körülhatárolható politikai, anyagi, vagy személyes érdekeket szolgáló attrakció.

(Kis Tibor: Vitapótlék, Népszabadság, 2004. április 5.)

A Vatikán keményen lobbizik ezért a beiktatásért, de semmivel sem erőszakosabban, mint ahogyan bármelyik politikai erő igyekszik a maga javára kiaknázni a demokrácia játéklehetőségeit. Kósáné Kovács Magda mint a laicizmus meggyőződéses híve, úgy vélheti, hogy ez „lenyúlás”; és amikor így fogalmaz, valószínűleg nem csupán a Szentszéket akarja minősíteni, hanem azokat a hazai politikai erőket is, amelyeknek vezetői közül sokan a vallási meggyőződést képmutatón, mint politikai tényezőt igyekeznek ráerőszakolni a társadalomra. (Várkonyi Tibor: Gumicsont, Magyar Hírlap, 2004. április 9.)

Kósáné miért ne mondhatna ilyet, majd egy normális vitában ezt vagy bebizonyítja, vagy nem, ha már annyit járkál Brüsszelbe és Strasbourgba, csak ne így, ne itt, és ne most! Miért ne? A Vatikánt és Izraelt máig rengetegen keverik nálunk a katolikus és a zsidó vallással, minden esetben keresztény- vagy zsidóüldözést kiáltva, ha Saron, vagy teszem azt, XII. Pius egynémely dolgára rámutat valaki. Ne így! Kósáné mintha elég előkelő helyen szerepelne egy listán, egy olyan durva szó, mint a lenyúlás, már önmagában is taszító, az emberek szemében ma a Vatikánt minden idők legnépszerűbb pápája jelképezi.

(Farkasházy Tivadar: Nem értem, Hócipő, 2004. április 14.)

Kósáné Kovács Magda nyilatkozatával kapcsolatban megjelent cikkek:

„Veszélyben a laikus Európa” – interjú **Kósáné Kovács Magdával**, **Hetek**, 2004. március 12.

Szentmihályi Szabó Péter: Jó zsebekben az ország, **Magyar Demokrata**, 2004. március 25.

Ugró Miklós: Fekete reakció, **Magyar Nemzet**, 2004. március 30.

Pilhál György: Óh, Magdaléna!, **Magyar Nemzet**, 2004. március 31.

Kis Tibor: Vitapótlék, **Népszabadság**, 2004. április 5.

Besenyei Zsolt: A nap embere, **Népszava**, 2004. április 7.

Sztankóczy András: Meneküljünk, jön a Vatikán!, **Magyar Hírlap**, 2004. április 8.

Seszták Ágnes: A szocreál Kósáné, **Magyar Nemzet**, 2004. április 8.

Várkonyi Tibor: Gumicsont, **Magyar Hírlap**, 2004. április 9.

Pilhál György: Kósáné mérges, **Magyar Nemzet**, 2004. április 9.

Székelyhidi Ágoston: A siker erőszakos szemfényvesztői, **Magyar Nemzet**, 2004. április 13.

Farkasházy Tivadar: Nem értem, **Hócipő**, 2004. április 14.

Horkay Hörcher Ferenc: Szélsőbalos támadás, **Heti Válasz**, 2004. április 15

„Nem támadtam meg senkit” – interjú **Kósáné Kovács Magdával**, **Magyar Narancs**, 2004. április 15.

Szentmihályi Szabó Péter: Kósáné csapatai harcban állnak, **Magyar Demokrata**, 2004. április 15.

Kertész Ákos: Az egyház döglött oroszlán?, **Népszava**, 2004. április 16.

„A Vatikán különleges kapcsolata” – interjú **Semjén Zsolttal**, **Hetek**, április 16.

Aczél Endre: Európa és a jóisten, **Népszabadság**, 2004. április 19.

Horváth Béla: Kósáné odacsapott a klerikális reakciónak, **Magyar Nemzet**, 2004. április 22.